JOURNAL OF HEALTH, PHYSICAL EDUCATION AND RECREATION
ISSN 0125-2674
Vol. 49 No. 1 January-June, 2022.

วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ
ปีที่ 48 ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม-มิถุนายน พ.ศ. 2565

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย

รัชตะ รอสูงเนิน* สราวุธ กุสุมภ์**

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับแรงจูงใจและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองาน (Task) และลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่น (Ego) ในของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย กลุ่มประชากรที่ทำการศึกษาครั้งนี้เป็นนักกีฬาคนพิการเพศชายและหญิงทีมชาติไทย อายุ 18 ปีขึ้น ได้รับการคัดเลือกเข้าแข่งขันกีฬาพาราลิมปิกเกมส์ครั้งที่ 16 ประจำปี 2563 จำนวน 65 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา ฉบับภาษาไทย (TEOSQ) มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .80 มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 13 ข้อและแบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ฉบับภาษาไทย (PMQ) มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามอยู่ที่ .92 มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 30 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล 4 สัปดาห์ โดยในนักกีฬาคนพิการทางการเคลื่อนไหวใช้วิธีเก็บข้อมูลโดยให้ผู้ควบคุมนักกีฬาคนพิการและผู้ช่วยวิจัยคอยช่วยเหลือผู้วิจัยและอธิบายการตอบแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า ระดับแรงจูงใจของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยอยู่ในระดับมาก (แรงจูงใจภายใน $\bar{X}$ = 4.34, S.D. = .46, แรงจูงใจภายนอก $\bar{X}$ = 4.09 , S.D. = 0.55) และแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬากับลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่ม Task ต่ำ Ego ต่ำ มีความสัมพันธ์ทางบวก ได้แก่ ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/การยอมรับ การทำงานเป็นทีม สมรรถภาพ กิจกรรมทางสังคม การมีส่วนร่วม และด้านพัฒนาทักษะ ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความตื่นเต้นสนุกสนาน ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากการศึกษาพบว่าในนักกีฬากลุ่มนี้ จะมีพฤติกรรมที่มุ่งเรื่องการพัฒนาสมรรถภาพร่างกายด้านต่าง ๆ ให้มีความสามารถเพิ่มขึ้น และเลือกที่เข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมมากกว่ากิจกรรมที่ต้องทำเพียงคนเดียว และจะรู้สึกมีคุณค่าในตัวเองมีเมื่อรับรู้ว่าตนเองได้มีส่วนร่วมต่อกิจกรรมนั้น ๆ และในนักกีฬา กลุ่ม Task สูง Ego ต่ำ มีความสัมพันธ์ทางบวก ในด้านกิจกรรมทางสังคม ความตื่นเต้นสนุกสนาน การมีส่วนร่วม และด้านพัฒนาทักษะ ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

*คณะสาธารณสุขศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาและการออกกำลังกาย วิทยาลัยนครราชสีมา
**การกีฬาแห่งประเทศไทย ภาค 3
ติดต่อผู้นิพนธ์: นาย รัชตะ รอสูงเนิน E-mail.: Ratchata.fss@gmail.com มือถือ 081-7254391
วันที่รับบทความ 31 ตุลาคม 2564 วันที่แก้ไขบทความ 1 พฤศจิกายน 2564 วันที่ตอบรับ 2 พฤศจิกายน 2564

จากการศึกษาพบว่าในนักกีฬากลุ่มนี้ จะมีลักษณะที่มุ่งเน้นเรื่องของการพัฒนาทักษะทางการเล่นกีฬาเป็นหลักงาน มักจะมีความสุขในการฝึกซ้อม เพราะไม่มีการเปรียบเทียบกับความสามารถของผู้อื่น

คำสำคัญ : แรงจูงใจ เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย

The Relationship Between Motivation and Achievement Goals of Athletes with Disabilities of The Thai National Team

Ratchata Rosungnoen* Sarawut Kusump**

Abstract

The purpose of this study was to describe the relationship between motivation levels and achievement goals of the Thai national team of disabled athletes. The population in this study consisted of 65 male and female disabled athletes from the Thai National Team aged more than 18 years and all of them were selected to compete in the 16th Paralympic Games 2020 competition. The instrument used in this research was a Thai version of Task and Ego Orientation Sport Questionnaire (TEOSQ), which the confidence value of the questionnaire was .80 with a total of 13 questions and the Thai version of Participation Motivation Questionnaire (PMQ), Which the confidence value of the questionnaire was .92 with a total of 30 questions.

The data was detained in 4 weeks. In athletes with mobility disabilities, data collection methods were used a coach and a research assistant to assist to the investigator and explain the questionnaire responses. The results showed that the level of motivation of athletes with disabilities in the Thai National Team was at a high level (intrinsic motivation, $\bar{x}$ = 4.34, S.D. = .46; extrinsic motivation, $\bar{x}$ = 4.09, S.D. = 0.55). The motivation for participating in sports activities and the achievement goal characteristics of the low-task, low-ego group had a positive correlation, e.g., achievement/acceptance aspect, teamwork, performance,

*Faculty of Public Health, Sports and Exercise Science, Nakhonratchasima College.
**Sports Authority of Thailand, 3rd Region
Contract: Ratchata Rosungnoen E-mail.: Ratchata.fss@gmail.com Mobile: 081-7254391
Received October 31, 2021 ; revised November 1, 2021 ; accepted November 2, 2021

social activities participation and skill development at the statistical significance of .05 and the excitement at statistical significance at the .01 level. The study found that in this group of athletes their behaviors were focus on the development of physical fitness in various of social activities more than doing activities alone, and in athletes. In the high-task, low-ego group was a positive correlation, in social activities rather than activities that must be done alone. They felt self-worth when they perceived that they participated in in social activities with fun, excitement participation and skill development at a statistically significant level of .05, so in this group of athletes focused on the development of sports skills as the main gold with happiness practice because there is not compare to the others.

Keywords: Motivation, Achievement Goal, Athletes with Disabilities of The Thai National Team.

บทนำ

การออกกำลังกายคือทางหนึ่งที่จะช่วยสร้างเสริมภูมิคุ้มกันต่าง ๆ ในร่างกาย เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงและปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ เพราะฉะนั้นแล้วการออกำลังกายและเล่นกีฬานั้นเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของมนุษย์ที่ควรจะพึงปฏิบัติ ในด้านของนักกีฬาคนพิการนั้นมีข้อจำกัดต่าง ๆ เช่น ร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา รวมไปถึงปัญหาต่าง ๆ ทั้งที่เกิดจากนักกีฬาเองรวมไปถึงสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ทำให้เกิดอุปสรรคในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย การที่นักกีฬาคนพิการที่เลือกมาเล่นหรือออกกำลังกายนั้นคือต้องการการได้รับการยอมรับจากสังคมว่า ตนเองมีความสามารถและสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองในการเล่นกีฬา รวมไปถึงดูแลช่วยเหลือพึ่งพาตนเองได้แม้ร่างกายจะรับความพิการ หรือร่างกายอาจจะไม่ได้เหมือนอย่างบุคคลทั่วไปการลงแข่งขันกีฬาก็นับเป็นทางออกอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้พิการรู้สึกภูมิใจได้ไม่มากก็น้อย และเป็นที่ยอมรับของสังคม (ว่าด้วยเรื่องพาราลิมปิกเกมส์, 2553)

แรงจูงใจคือสิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำหรือประพฤติของมนุษย์ จะเป็นตัวกำกับพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ให้สู้หรือถอยหนี โดยที่แรงจูงใจในการที่เริ่มเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายนั้นอาจจะมีเหตุผลต่าง ๆ มากมายหลายประการ อย่างเช่น เหตุผลทางการแพทย์ เหตุผลทางสังคม เหตุผลในด้านความสวยความงาม หรือในแง่การมีทัศนคติที่ดีต่อการออกกำลังกาย ก็ยังเป็นส่วนหนึ่งของแรงจูงใจให้คนเริ่มมาเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายมากขึ้นในปัจจุบัน ในด้านการแข่งขันกีฬาที่มีความเข้มข้นหรือการแข่งขันสูงนั้นเรื่องของแรงจูงใจเป็นส่วนหนึ่งของทักษะทางด้านจิตใจที่จำเป็นอย่างยิ่ง โดยเริ่มต้นจากแรงจูงใจภายใน เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้นักกีฬามีความมุ่งมั่นด้วยตนเองที่จะพยายามจะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างเต็มความสามารถ และ

ตามมาด้วยแรงจูงใจภายนอก คือสิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์ภายนอกทำให้เกิดแรงที่อยากจะกระทำ เช่น เงิน รางวัล สิ่งของ ชื่อเสียง รวมทั้งการยอมรับจากสังคมและบุคคลทั่วไป ดังนั้นแล้ว แรงจูงใจจึงเป็นอีกหนึ่งสิ่งสำคัญที่นักกีฬาจำเป็นต้องมีในตัวนักกีฬาเอง (สืบสาย บุญวีรบุตร, 2541)

ตามทฤษฎีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (Dweck, 1986; Nicholls, 1989; 1992) ได้แบ่งแนวทางเป้าหมายของคนเป็น 2 ลักษณะ คือ เป้าหมายที่มุ่งเน้นเรื่องของงาน (Task Orientation) ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการที่คนให้ความสำคัญกับความเชี่ยวชาญในงาน การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นหลักดังนั้น คนที่มีเป้าหมายในเรื่องของงานก็จะรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถเมื่อได้เรียนรู้ทักษะใหม่หรือทักษะตนเองพัฒนาขึ้นในขณะที่อีกพวกหนึ่งให้ความสำคัญกับการเปรียบเทียบการแข่งขัน (Ego Orientation) คนลักษณะนี้จะรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถโดยผ่านการ เปรียบเทียบกับคนอื่น ผลที่ตามมาก็คือบ่อยครั้งที่คนลักษณะนี้จะรู้สึกด้อยความสามารถโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าไม่สามารถแสดงความได้ดีหรือหลังจากการทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง (Morris & Summers, 2004) จากข้างต้น นักกีฬาที่มีแนวทางเกี่ยวกับเป้าหมายที่มุ่งเน้นในเรื่องของการแข่งขัน มีแนวโน้มที่จะมองในผลการแข่งขันตอนสุดท้ายเป็นสำคัญโดยไม่สนใจวิธีการหรือความหมายของการประสบความสำเร็จ ในขณะที่นักนักกีฬาที่มีแนวทางเกี่ยวกับเป้าหมายที่มุ่งเน้นในเรื่องของงาน มีลักษณะตรงกันข้าม ดังนั้น นักกีฬาที่มุ่งเน้นเรื่องการเปรียบเทียบการแข่งขัน จะสนใจอยู่ที่ผลสุดท้ายของการแข่งขัน การได้รับความยอมรับในสังคมสถานะทางสังคมและเงินรางวัลที่ได้รับและความคิดที่เกี่ยวกับศีลธรรมในเรื่องของการได้รับชัยชนะมีแนวโน้มที่จะลดลง เพราะว่าชัยชนะคือตัวบ่งชี้ว่าตนเองประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬาหรือไม่ นักกีฬาที่มุ่งเน้นในเรื่องของการเปรียบเทียบการแข่งขัน จะมีแนวโน้มที่จะเล่นผิดกติกาเพราะต้องการจะชนะการแข่งขันมากกว่าสิ่งใด (Nicholls, 1989)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ถึงความสัมพันธ์กันระหว่างแรงจูงใจและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ เพราะทั้ง 2 ปัจจัยนั้นเป็นปัจจัยสำคัญในการนำไปสู่ความสำเร็จของนักกีฬา ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ของแรงจูงใจและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการทีมชาติ เพื่อศึกษาว่าปัจจัยด้านใดบ้างหรือความแตกต่างการแข่งขันจะมีผลอย่างไรบ้างในเรื่องของแรงจูงใจและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬา เพื่อนำผลการศึกษามาพัฒนาในด้านวงการกีฬาคนพิการทีมชาติไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับแรงจูงใจและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

กลุ่มประชากรที่ทำการศึกษาครั้งนี้เป็นนักกีฬาคนพิการเพศชายและหญิงทีมชาติไทยที่มีความพิการของแขน ขา และกระดูกสันหลัง อายุ 18 ปีขึ้น ที่ทำการฝึกซ้อมเป็นประจำและพักอาศัยที่สนามกีฬาเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา จังหวัดนครราชสีมา และได้รับการคัดเลือกเข้าแข่งขันกีฬาพาราลิมปิกเกมส์ครั้งที่ 16 ตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม – 5 กันยายน 2564 ที่ประเทศญี่ปุ่น จำนวน 65 คน

เกณฑ์การคัดออก (Exclusion criteria)

เป็นนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยที่ พิการแขน ขา และกระดูกสันหลังที่พักอาศัยและทำการฝึกซ้อมเป็นประจำที่สนามกีฬาเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา จังหวัดนครราชสีมา ที่มีอายุ 18 ปี ขึ้นไปปฏิเสธการตอบแบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถามประกอบด้วย 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นการสอบถามข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น เพศ อายุ ประสบการณ์ในการแข่งขัน ประเภทของความพิการ ชนิดกีฬา เป็นต้น

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา ฉบับภาษาไทย (Task and Ego Orientation Sport Questionnaire, TEOSQ) (Li, Vongjaturapat & Harmer, 1994) มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .84 มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 13 ข้อ โดยกำหนดข้อคำถามที่มีลักษณะในการกระทำหรืองาน คือ ข้อ 2,5,7,8,10,12 และ 13 ข้อคำถามที่มีลักษณะมุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นคือ 1,3,4,6,9 และ 11 สำหรับการแบ่งกลุ่มลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ระดับสูงหรือต่ำนั้นใช้วิธีการรวมข้อคำถามของแต่ละด้าน หาร 2 และแบ่งกลุ่มโดยใช้หลักเกณฑ์ดังนี้

กลุ่ม Task สูง Ego สูง	มีคะแนน	Task $>$ 17.5 และ Ego $>$	15.0
กลุ่ม Task สูง Ego ต่ำ	มีคะแนน	Task $>$ 17.5 และ Ego $\leq$	15.0
กลุ่ม Task ต่ำ Ego สูง	มีคะแนน	Task $\leq$ 17.5 และ Ego $>$	15.0
กลุ่ม Task ต่ำ Ego ต่ำ	มีคะแนน	Task $\leq$ 17.5 และ Ego $\leq$	15.0

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ฉบับภาษาไทย (PMQ) (Pithapornchai, 2003) มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามอยู่ที่ .82 มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 30 ข้อ เกณฑ์ที่ใช้แปลความหมายระดับแรงจูงใจ (ประคอง กรรณสูตร, 2538) ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50-5.00	แปลความหมาย	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.50-4.49	แปลความหมาย	มาก
ค่าเฉลี่ย 2.50-3.49	แปลความหมาย	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49	แปลความหมาย	น้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.49	แปลความหมาย	น้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.ประสานงานกับผู้ที่ดูแลนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยในชนิดกีฬาต่าง ๆ เพื่อทำการเข้าเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ประชุมชี้แจง ให้ผู้เข้าร่วมวิจัยได้ทราบถึงความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัยครั้งนี้

3. ดำเนินการเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลตามระยะเวลาที่กำหนด เข้าเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือนกรกฎาคม ถึง สิงหาคม ใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล 4 สัปดาห์

4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยผู้วิจัยทำหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูลควบคู่ไปกับผู้ช่วยวิจัย โดยในนักกีฬาคนพิการทางการเคลื่อนไหว ใช้วิธีเก็บข้อมูลโดยให้ผู้ควบคุมนักกีฬาคนพิการและผู้ช่วยวิจัยคอยช่วยเหลือผู้วิจัยและอธิบายการตอบแบบสอบถาม

5. รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยเลือกเฉพาะวิธีวิเคราะห์ ข้อมูลที่สอดคล้องกับสมมติฐาน ดังนี้

1.การบรรยาย ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. การบรรยาย ข้อมูลแรงจูงใจและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ค่าร้อยละ คะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์โดยใช้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรตาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แบบสหสัมพันธ์ (Pearson product moment correlation)

สรุปผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ชาย	47	72.3
หญิง	18	27.7

รวม	**65**	**100**
ชนิดกีฬา		
เทเบิลเทนนิส	16	24.6
ยิงปืน	14	21.5
ว่ายน้ำ	10	15.4
เรือพาย	10	15.4
เทนนิสบนเก้าอี้เลื่อน	10	15.4
กรีฑา	5	7.7
รวม	**65**	**100**
อายุ	**Mean**	**S.D.**
	31.89	10.05

จากตารางที่ 1 กลุ่มตัวอย่างประกอบไปด้วยเพศชาย 47 คน (72.3%) เพศหญิง 18 คน (27.7%) โดยแบ่งเป็นนักกีฬา เทเบิลเทนนิส 16 คน (24.6%) ยิงปืน 14 คน (21.5%) ว่ายน้ำ 10 คน (15.4%) เรือพาย 10 คน (15.4%) เทนนิสบนเก้าอี้เลื่อน 10 คน (15.4%) และ กรีฑา 5 คน (7.7%) โดยมีอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 31.89 ± 10.05

ตารางที่ 2 ระดับแรงจูงใจภายในและภายนอกของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย (N=65)

ประเภทของแรงจูงใจ	**Mean**	**S.D.**	**ระดับแรงจูงใจ**
แรงจูงใจภายใน	4.34	0.46	มาก
แรงจูงใจภายนอก	4.09	0.55	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่าระดับแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยอยู่ในระดับมาก (4.34±0.46) (4.09±0.55) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ระดับแรงจูงใจโดยแบ่งเป็นรายด้าน มีทั้งหมด 8 ด้าน

ด้าน	**ข้อคำถาม**	**Mean**	**S.D.**	**ระดับแรงจูงใจ**
1.ใฝ่สัมฤทธิ์/การยอมรับ	3,14,21,23,25 และ 28	4.21	0.55	มาก
2.การทำงานเป็นทีม	8,9,20,22,27และ 30	4.21	0.59	มาก
3.สมรรถภาพ	4,13,15,18 และ 24	4.29	0.48	มาก
4.กิจกรรมทางสังคม	2,5 และ 6	4.43	0.55	มาก

5.ความตื่นเต้น/ความสนุกสนาน	7,26 และ 29	4.38	0.51	มาก
6.การแสดงออก	16,17 และ 19	3.64	0.91	มาก
7.การมีส่วนร่วม	11 และ 12	4.07	0.84	มาก
8.การพัฒนาทักษะ	1 และ 10	4.50	0.50	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 แรงจูงใจในด้าน ใฝ่สัมฤทธิ์/การยอมรับ การทำงานเป็นทีม สมรรถภาพ กิจกรรมทางสังคม ความตื่นเต้น/ความสนุกสนาน การแสดงออก การมีส่วนร่วม มีระดับแรงจูงใจอยู่ในระดับ มาก และในด้านการพัฒนาทักษะ อยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ทั้ง 4 กลุ่ม

ลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์	จำนวน	ร้อยละ
กลุ่ม Task สูง Ego สูง	0	0
กลุ่ม Task สูง Ego ต่ำ	9	13.85
กลุ่ม Task ต่ำ Ego สูง	0	0
กลุ่ม Task ต่ำ Ego ต่ำ	56	86.15
รวม	65	100

จากตารางที่ 4 พบว่า นักกีฬาส่วนมากมีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานและมุ่งการเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับต่ำ (กลุ่ม Task ต่ำ Ego ต่ำ) มีจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 86.15 และ นักกีฬาส่วนมากมีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานสูงและมุ่งการเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับต่ำ (Task สูง Ego ต่ำ) มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 13.85 ของจำนวนนักกีฬาทั้งหมด

ตารางที่ 5 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬากับลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่ม Task ต่ำ Ego ต่ำ

ตัวแปร	เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่ม Task ต่ำ Ego ต่ำ		
	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	P value	ระดับความสัมพันธ์
1.ใฝ่สัมฤทธิ์/การยอม	.50**	.00	ต่ำ
2.การทำงานเป็นทีม	.48**	.00	ต่ำ

3.สมรรถภาพ	.56**	.00	ปานกลาง
4.กิจกรรมทางสังคม	.61**	.00	ปานกลาง
5.ความตื่นเต้น/สนุกสนาน	.30*	.02	ต่ำ
6.การแสดงออก	.22	.10	ไม่มีความสัมพันธ์
7.การมีส่วนร่วม	.51**	.00	ปานกลาง
8.พัฒนาทักษะ	.42**	.00	ต่ำ

**p<.01 *p<.05

จากตารางที่ 5 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬากับลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่ม Task ต่ำ Ego ต่ำ มีความสัมพันธ์ทางบวก ได้แก่ ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/การยอมรับ การทำงานเป็นทีม สมรรถภาพ กิจกรรมทางสังคม การมีส่วนร่วม และด้านพัฒนาทักษะ ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความตื่นเต้นสนุกสนาน ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่า แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่ม Task ต่ำ Ego ต่ำ ในด้านการแสดงออก

ตารางที่ 6 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬากับลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่ม Task สูง Ego ต่ำ

ตัวแปร	**เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่ม Task สูง Ego ต่ำ**		
	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	**P value**	**ระดับความสัมพันธ์**
1.ใฝ่สัมฤทธิ์/การยอม	.57	.10	ไม่มีความสัมพันธ์
2.การทำงานเป็นทีม	.64	.05	ไม่มีความสัมพันธ์
3.สมรรถภาพ	.54	.12	ไม่มีความสัมพันธ์
4.กิจกรรมทางสังคม	.70*	.03	ปานกลาง
5.ความตื่นเต้น/สนุกสนาน	.72*	.02	ต่ำ
6.การแสดงออก	.54	.13	ไม่มีความสัมพันธ์
7.การมีส่วนร่วม	.73*	.02	ปานกลาง
8.พัฒนาทักษะ	.70*	.03	ปานกลาง

*p<.05

จากตารางที่ 6 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬามีความสัมพันธ์ทางบวกกับลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่ม Task สูง Ego ต่ำ ได้แก่ กิจกรรมทางสังคม ความตื่นเต้นสนุกสนาน การมีส่วนร่วม และด้านพัฒนาทักษะ ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาไม่มีความสัมพันธ์กันกับลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่ม Task สูง Ego ต่ำ ในด้านด้านใฝ่สัมฤทธิ์/การยอมรับ การทำงานเป็นทีม สมรรถภาพ และการแสดงออก

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

การศึกษาแรงจูงใจ

จากการศึกษาแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกในการร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยมีแรงจูงใจภายใน ซึ่งเป็นแรงขับจากภายในตัวของนักกีฬาเองที่เกี่ยวข้องกับความคิด ความเชื่อ ทัศนคติ การเห็นคุณค่าของกิจกรรมการเล่นกีฬา ซึ่งมีส่วนสำคัญที่ส่งผลในนักกีฬามีความมุ่งมั่นฝึกซ้อมพัฒนาตัวเองต่อไป และในส่วนของแรงจูงใจภายนอกก็เป็นอีกปัจจัยที่เกิดจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น เงินรางวัล ผลการแข่งขัน เข้ามามีส่วนผลักดันพฤติกรรมที่ในการฝึกซ้อมให้เข้มข้นขึ้นจากเดิม ทั้งนี้ผลของการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วศีนี คำนึง (2557) ที่ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 15 ที่พบว่า แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกในการเข้าร่วมแข่งขันกีฬาอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าระดับของแรงจูงใจของนักกีฬาคนพิการระดับนักเรียน และระดับทีมชาติเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

การศึกษาเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์

ผลการศึกษาลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่ม Task ต่ำ Ego ต่ำ ซึ่งทำให้เราทราบถึงแนวโน้มของพฤติกรรมในการแสดงออกของนักกีฬาคนพิการที่มีต่อเป้าหมายที่มุ่งด้านงาน คือ เมื่อมีการฝึกซ้อมที่หนักขึ้น หรือยากขึ้นนั้น ความมุ่งมั่น พยายาม อดทนในการฝึกซ้อมลดน้อยลง ส่วนเป้าหมายที่มุ่งด้านการแข่งขัน หรือการเปรียบเทียบน้อยเช่นกันนั้น มีผลทำให้นักกีฬาเกิดความรู้สึกไม่อยากเข้าร่วมการแข่งขัน หรือไม่มีความมั่นใจที่จะเข้าแข่งขันเพราะไม่อยากถูกเอาผลการแข่งขันของตัวเองไปเปรียบเทียบกับผลการแข่งขันของกีฬาคนอื่น ซึ่งลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่นักกีฬาควรจะเป็นคือนักกีฬาแบบ Task สูง Ego สูง (คุณัตว์ พิธรพรชัยกุล และ นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร, 2549) สอดคล้องกับการศึกษาของ White & Duda (1994) พบว่า นักกีฬาในระดับสูงนั้นจะมีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบ Task สูง Ego สูงมากกว่าแบบ Task ต่ำ Ego ต่ำ นอกจากนี้ แวง (Wang, 1997) รายงานว่า นักกีฬาที่ต้องการจะมีลักษณะ

เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบ Task สูง Ego สูง ซึ่งนักกีฬาในลักษณะนี้นั้นจะมีลักษณะมุ่งในความสามารถหรือการกระทำ และในการศึกษาของ ไวท์ (White, 1998) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของลักษณะเป้าหมายที่มุ่งเน้นเรื่องงาน (Task) และมุ่งเน้นเรื่องการเปรียบเทียบแข่งขัน (Ego) ตามการรับรู้ของวัยรุ่นเกี่ยวกับบรรยากาศแรงจูงใจที่เกิดจากผู้ปกครองและความวิตกกังวลในการแข่งขันและพบว่า กลุ่มที่มุ่งเน้นเรื่องงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันต่ำ (High Task and Low Ego) รับรู้ว่าพ่อแม่ของตนสนับสนุนในเรื่องการเรียนรู้และความสนุกสนาน ในทางกลับกัน กลุ่มที่มุ่งเน้นด้านการเปรียบเทียบแข่งขันสูงและด้านงานต่ำ (High Ego and Low Task) คิดว่าพ่อและแม่ของตนเองให้ความสำคัญในระดับต่ำกับการประสบความสำเร็จและความพยายามยาม สำหรับกลุ่มนักกีฬาที่มุ่ง เน้นในเรื่องของงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันสูง (High Task and High Ego) เชื่อว่าพ่อและแม่ยังคงให้ความสำคัญกับการเรียนรู้และความสนุกสนานในการพัฒนาทักษะกีฬา ในขณะที่กลุ่มมุ่งเน้นเรื่องงานต่ำและการเปรียบเทียบแข่งขันต่ำ (Low Task and Low Ego) รับรู้ว่าพ่อและแม่ของตนเป็นสาเหตุทำให้ตนเองกลัวการทำ ผิดพลาดในการเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์

นักกีฬาคนพิการกลุ่ม Task ต่ำ Ego ต่ำ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับแรงจูงใจในด้านใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านสมรรถภาพ ด้านกิจกรรมทางสังคม และด้านการมีส่วนร่วม แสดงให้เห็นว่านักกีฬากลุ่มนี้ จะมีแนวโน้มการแสดงพฤติกรรมในการฝึกซ้อมที่มุ่งเรื่องการพัฒนาสมรรถภาพร่างกายด้านต่าง ๆ ให้มีความสามารถเพิ่มขึ้น เช่น ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความยืดหยุ่นอ่อนตัว ความอดทนของระบบหัวใจและไหลเวียนโลหิต เป็นต้น และเลือกที่เข้าร่วมกิจทางสังคมมากกว่ากิจกรรมที่ต้องทำคนเดียว เช่น จะชอบรูปแบบการฝึกที่ได้ทำร่วมกับนักกีฬาคนอื่น และจะรู้สึกมีคุณค่าในตัวเองมีแรงผลักดันในการฝึกซ้อมมากเมื่อรับรู้ว่าตนเองได้มีส่วนร่วมต่อกิจกรรมนั้น ซึ่งการจัดรูปแบบการฝึกซ้อมให้กลุ่มนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบนี้ควรเน้นเรื่องการฝึกซ้อมเป็นทีม การมีส่วนร่วม ในรูปแบบของการฝึกสมรรถภาพทางกาย นอกจากนี้แล้วนักกีฬาคนพิการกลุ่ม Task ต่ำ Ego ต่ำ ยังมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำกับแรงจูงใจในด้านใฝ่สัมฤทธิ์/การยอม ด้านการทำงานเป็นทีม ด้านความตื่นเต้น/สนุกสนาน และด้านพัฒนาทักษะอีกด้วย ทำให้เรามีความเข้าใจถึงแรงจูงใจของนักกีฬาที่ต้องการประสบความสำเร็จ ได้รับการยอมรับจากสังคม

กลุ่ม Task สูง Ego ต่ำ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับแรงจูงใจด้านกิจกรรมทางสังคม ด้านการมีส่วนร่วม และด้านพัฒนาทักษะ แสดงให้เห็นว่า เมื่อเราต้องการจะให้นักกีฬากลุ่มที่มีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในลักษณะแบบนี้แสดงความสามารถออกมาได้ดี ควรจัดให้ได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการฝึกซ้อม และจัดให้มีรูปแบบการฝึกซ้อมที่มุ่นเน้นเรื่องของการพัฒนาทักษะทางการเล่นกีฬาเป็นหลัก ซึ่งในด้านนี้มีความแตกต่างกับ กลุ่มนักกีฬาที่มีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบ Task ต่ำ Ego ต่ำ ที่จะมีแรงจูงใจในเรื่องของการพัฒนาสมรรถภาพทางกาย นอกจากนี้นักกีฬากลุ่ม Task สูง Ego ต่ำ มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจด้านความ

ตื่นเต้น/สนุกสนาน ระดับต่ำ ซึ่งเป็นไปตามลักษณะของนักกีฬาที่มีเป้าหมายมุ่งที่งาน หรือการฝึกซ้อม มักจะมีความสุข สนุกกับการฝึกซ้อม เพราะไม่ถูกเอาไปเปรียบเทียบกับความสามารถของผู้อื่น จึงไม่เกิดความกดดัน ดังนั้น จากผลการวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยที่มีลักษณะของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์กับแรงจูงใจที่แตกต่างกันสองกลุ่ม จึงเป็นข้อมูลที่สำคัญในการสร้างแรงจูงใจให้เหมาะสมกับนักกีฬาเพื่อที่จะสามารถดึงศักยภาพของนักกีฬาออกมาได้อย่างเต็มที่ และหล่อหลอมให้นักกีฬามีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ผู้ฝึกสอนควรเน้นการพัฒนาทักษะทางกีฬาและสมรรถภาพทางกายในด้านต่าง ๆ ให้กับนักกีฬา โดยที่การฝึกซ้อมนั้นควรจัดให้นักกีฬาฝึกซ้อมร่วมกันและควรให้นักกีฬามีความรู้สึกสนุกกับการฝึกซ้อมไปด้วย

2. ผู้ฝึกสอนควรให้นักกีฬาได้มีส่วนร่วมในการวางแผน การฝึกซ้อมต่าง ๆ รวมไปถึงการตั้งเป้าหมาย การแข่งขันของทีมและการตัดสินใจของทีมร่วมกับผู้ฝึกสอน จะทำให้เกิดการรับรู้ถึงสัมพันธภาพที่ดีในทีม

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์อย่างดียิ่งจากการสนับสนุนงบประมาณวิจัยจาก วิทยาลัยนครราชสีมา และ คณะสาธารณสุขศาสตร์ วิทยาลัยนครราชสีมา ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างทีมกีฬาคนพิการทีมชาติไทยในชนิดกีฬาทุกชนิด ที่ให้การสนับสนุนสำหรับการศึกษาครั้งนี้จนเสร็จสมบูรณ์

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนช่วยให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงได้ หวังว่าผลการศึกษาในครั้งนี้ คงจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้ศึกษาต่อไป

เอกสารอ้างอิง

คุณัตว์ พิธพรชัยกุล และ นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร. (2549). อิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา. *วารสารวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา,4*(1),17-27.

ว่าด้วยเรื่องพาราลิมปิกเกมส์. สืบค้น 1 ตุลาคม 2553, จาhttp://www.healthyability.com/new_version5/view_filex.php?content_id=15&down_id= 11

สืบสาย บุญวีรบุตร. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา*. ชลบุรี. ชลบุรีการพิมพ์.

Duda, J. L. (1995). Motivation in sport setting: A goal perspective approach. In G. C. Roberts (Ed.). *Motivation in sport and exercise* (pp.57-91). Champaign, IL: Human Kinetics.

Dweck, C. S. (1986). Motivational Processes Affecting Learning American Psychologist. *American Psychologist. 41*: 1040-1048.

Gould, D., Feltz, D., & Welss, M. R. (1985). Motive for participation in competitive youth swimming. *International Journal of Sport Psychology,* 16(2), 126-140.

Horn, T. S. (1993). Leadership effectiveness in the sport domain. In T. S. Horm (Ed.), *Advance in sport psychology* (pp. 151-200). Champaign, IL: Human Kinetics.

Morris, T., & Summers, J. (2004). *Sport Psychology : Theory, Applications, and Issues*. 2nd ed. Queensland: Wiley.

Li, F., Chi, L., Harmer, p., & Vongjaturapat, N. (1994). The task and ego orientation in sports questionnaire: An examination of factorial valid across United State, Thailand, and Taiwan samples. *Journal of Sport and Exercise Psychology, 16*(Supplement), 79.

Li, F., Vongjaturapat, N.,& Harmer, P. (1994). Confirmatory factor analysis of TEOSQ : Thai version for male and female intercollegiate athletes (Abstract). *Research Quarterly for Exercise and Sports (Supplement), 65,58.*

Nicholls, J. G. (1989). *The Competitive ethos and Democratic Education*. Cambridge, MA: Harvard University Press.

Weinber, R. S., & Gould, D. (2003). *Foundation of sport and exercise psychology* (3rd ed.) Champaign IL: Human Kinetics.

White, S. A., & Duda, J. L. (1994). The relationship of gender, level of sport involvement, and participation motivation to task and ego orientation. *International Journal of Sport Psychology, 25, 4-18.*

White, S. A., & Zellner, S. R. (1996). The relationship between goal orientation, beliefs about the cause of sport success, and trait anxiety among high school, intercollegiate, and recreational sport participations. *Human Kinetics Journals*, *10*(1), 58-72.

White, S. A. (1998). Adolescent goal profiles, perceptions of the parent-initiated motivational climate, and competitive trait anxiety. *The Sport Psychologist*. *12*: 16-28.

William, L. M. (1994). Goal orientations athletes' preferences for competence information sources. *Journal of Sport and Exercise Psychology*, *16*, 416-430.